

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 10723/16
Дана 05.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Гордане Сукновић Бојација, председника већа, Наде Балешевић и Јелене Искић, чланова већа, уз учешће саветника Весне Слијепчевић, записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ДОО "А.А." из ..., ..., кога заступа Слободанка Ђурић, адвокат из Новог Сада, Радничка 19/1, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА, ПОРЕСКЕ УПРАВЕ, СЕКТОРА ЗА ПОРЕСКО ПРАВНЕ ПОСЛОВЕ И КООРДИНАЦИЈУ, РЕГИОНАЛНОГ ОДЕЉЕЊЕ ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОСТУПАК НОВИ САД, број 200-433-05-01123/2014-І2001 од 05.07.2016. године, чији је правни следбеник Министарство финансија, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, у предмету принудне наплате пореза, на нејавној седници већа одржаној 05.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Нови Сад 2 број 223-433-05-853/2014 од 27.03.2014. године, којим је пореском дужнику ДОО "А.А.", са седиштем ..., ..., овде тужиоцу, одређена принудна наплата пореске обавезе из новчанвих средстава на рачунима тужиоца, пореског дужника, солидарног јемсца -купца преносом средстава са рачуна тужиоца укључујући и средства на девизном рачуну, на уплатне рачуне јавних прихода, по основу пореске обавезе доспеле за плаћање до 24.02.2014. године, по опомену број 2232-433-01-00160/2014-1675-Г2А06-1, која није плаћена у законском року, са обрачунатом каматом до дана доношења решења, и то: пореза на пренос апсолутних права, у износу главног дуга од 599.999,76 динара, 5% на име посебне једнократне таксе за принудну наплату у износу од 29.999,99 динара и камате до 20.03.2014. године од 98.523,25 динара, што укупно за наплату износи 728.523,00 динара; наложено је НБС - Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац, да одмах по пријему тог решења предузме мере из своје

надлежности у складу са законом којим се уређује платни промет, ради принудне наплате доспеле, а неплаћене обавезе из решења са обрачунатом каматом на начин прописан одребом члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији од дана доношења решења до дана преноса целокупног износа пореза и споредних пореских давања, из новчаних средстава са рачуна тужиоца, пореског обвезника отворених код банака, укључујући и средства на девизном рачуну, преносом средстава са рачуна обвезника на уплатне рачуне јавних прихода; да се пренос износа новчаних средстава увећаних за обрачунату камату за период и на начин из овог решења са рачуна тужиоца отворених код банака врши по врстама јавних прихода, у износима, на рачуне за уплату јавних прихода и с позивом на број одобрења из тог решења и наведено је да уколико на рачунима тужиоца нема довољно средстава, банке врше пренос новчаних средстава на рачуне за уплату јавних прихода сукцесивно, према расположивим новчаним средствима на рачунима обвезника, док се налог НБС - Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац, са обрачунатом каматом за период и на начин из тог решења не изврши у целости, с тим да трошкови поступка принудне наплате падају на терет обвезника; да жалба не одлаже извршење решења и да решење постаје извршно даном достављања тужиоцу.

Тужбом, поднетом Управном суду 22.07.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је донето на основу непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања, погрешном применом материјалног права. Указује да је у жалби против првостепеног решења од 08.04.2014. године, наведено да је дуг проистекао из уговора о замени некретнина и да је за своју некретнину по решењу за порез на пренос апсолутних права платио порез са обрачунатом каматом, као и да у уговору по ком је плаћена пореска обавеза, није наведено да уговарачи јемче супсидијарно за плаћање пореске обавезе, због чега решење о принудној наплати нема правног основа. Сматра да су у оспореним решењем повређене одредбе члана 12. став 3. тачка 1., 19. став 2. и одредбе члана 42. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Наводи да тужени орган наведени износ пореског дуга принудно наплаћује, сваки месец са пензије пореског обвезника Б.Б. и тужиоца и поставља питање да ли је законито да се исти износ два пута наплаћује од тужиоца и Б.Б. и да ли порески орган има дискреционо право да и после доношења решења о утврђивању пореске обавезе изабере од ког пореског дужника ће наплатити пореску обавезу, а у овој правној ствари изабере да од оба пореска дужника наплати два пута исту пореску обавезу. Предлаже да суд тужбени захтев уважи, оспорено решење поништи и накнади му трошкове управног спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор, суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган на основу књиговодственог стања на пореској шифри ..., пореског обвезника Б.Б. за рачуне јавних прихода који се воде у јединственом пореском књиговодству Пореске управе, утврдио да порески дужник ДОО"А.А.", као солидарни

јемац - купац дугује по основу доспеле пореске обавезе на име главног дуга износ од 599.999,76 динара. Дана 24.02.2014. године тужиоцу је издата опомена бр. 2232- 433-01-00160/2014-1675-Г2А06-1а од 24.02.2014. године, са стањем дуга на тај дан, у укупном износу од 688.265,48 динара, која му је достављена 26.02.2014. године. Како у остављеном року из опомене тужилац није извршио уплату доспелих а неплаћених пореза у целости, нити је поднео захтев за одлагање плаћања пореске обавезе, првостепени орган је донео решење о принудној наплати пореске обавезе са обрачунатом каматом до 27.03.2014. године на износ главног дуга од 599.999,76 динара, 5% на име посебне једнократне таксе за принудну наплату у износу од 29.999,99 динара и камате од 98.523,25 динара, што укупно за наплату износи 728.523,00 динара. Незадовољан наведеним решењем тужилац је изјавио жалбу која је оспореним решењем одбијена као неоснована.

Одредбом члана 77. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" број 80/02...108/13) прописано је да Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза, односно споредних пореских давања, ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. Закона

Код оваквог стања ствари, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца. Ово стога јер је тужиоцу у складу са одредбом члана 71. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији уручена опомена, која садржи и поуку пореском обвезнику да у року од 5 дана може са Пореском управом да расправи спорна питања у вези врсте и износа пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату. С обзиром да тужилац није поступио по опомени, односно није измирио ни оспорио пореске дугове, није поднео захтев за одлагање плаћања, нити је уз жалбу приложио доказе о другачијем чињеничном стању, тужени орган је правилно утврдио да су услови за принудну наплату испуњени.

Нису обновани наводи жалбе који се понављају и у тужби да је тужиоцу погрешно утврђена пореска обавеза јер је његова обавеза проистекла из Уговора о замени некретнина, и да у уговору није наведено да уговарачи јемче супсидијарно за плаћање пореске обавезе. На ове наводе тужени орган је дао детаљно образложење и дао разлога које у свему као правилне прихвата Управни суд. Такође, одредбом члана 270. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10) прописано је да се у поступку административног извршења може изјавити жалба која се односи само на извршење и да се њоме не може побијати правилност решења које се извршава, односно у поступку по жалби на решење о принудној наплати не може се одлучивати о околностима које се односе на одлуку која се извршава, а одредбом члана 143. став 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано да је у поступку по жалби терет доказивања на жалиоцу, па с обзиром да према наведеној евиденцији Пореске управе, тужилац дугује предметни порез и споредна пореска давања у утврђеним износима, то су услови за принудну наплату били испуњени, због чега се наводима тужбе не доводи у сумњу законитост оспореног решења.

Суд је ценио наводе тужбе који се односе на дискреционо право пореске управе да и после доношења решења о утврђивању пореске обавезе изабере од ког пореског дужника продаваца или и купаца ће наплати пореску обавезу, с обзиром да оба учесника у наведеном правном послу имају у пореско-дужничком смислу исти положај и утврдио да је правилно примењена одредба члана 81. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији тј. да се орган руководио начелом ефикасности и економичности.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, а да су наводи тужбе неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер наводима тужбе тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање, нити је навео околности или доказе који нису цењени у спроведеном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09).

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је одбио тужиочев захтев за накнаду трошкова спора, ценећи његов успех у овој управном спору, и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 151. и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.12.2018. године, III-7 У. 10723/16

Записничар
Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ